

M. J. Arlidge

Ghici cine pândește în pădure

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: unsplash.com/@AnnieSpratt; unsplash.com/@trommelkopf;
unsplash.com/@mappingmegantravel; unsplash.com/@jplenio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARLIDGE, M.J.

Ghici cine pândește în pădure / M.J. Arlidge ; trad. din lb. engleză de Alexandra Fusoï. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1286-9

I. Fusoï, Alexandra (trad.)

821.111

Titlul original: Down to the Woods
Autor: M. J. Arlidge

Copyright © M. J. Arlidge, 2018
The author has asserted his moral rights. All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1286-9

Întinse mâna, dar găsi doar un gol. Țesătura mătăsoasă era rece la atingere, ceea ce o nedumeri. Unde ar fi trebuit să se afle o ființă caldă, conștientă, era doar... un gol.

Descurajată, Melanie Walton se ridică. Ceea ce regretă imediat, pentru că o durere de cap crescândă o plesni peste frunte. De câte ori mergea cu cortul cu Tom se întâmpla la fel. Planurile pentru o seară relaxată și cumpătată lăsau rapid loc hedonismului dezlănțuit — o pălălaie de foc, muzică dată tare, apoi inevitabil sex alimentat de Bourbon. De fapt, Melanie nici n-ar fi vrut altceva — încă mai simțea pe piele atingerea lui Tom, iar golul de lângă ea devenea și mai derutant.

Cortul lor era vechi și înghesuit — un cort de două persoane amărât pe care-l găsisese Tom la reduceri —, iar Melanie era obișnuită să simtă alături trupul masiv și liniștitor al logodnicului ei. E drept, sforăia, dar Bourbonul o ajuta să ignore zgomotul și-i plăcea senzația pe care o avea când stăteau îmbrățișați sub cerul liber. De obicei, gândul o făcea să zâmbească, dar nu și în noaptea asta — când își întindea gâtul să vadă ceva prin beznă,

iar sacul de dormit gol al lui Tom îi confirma ce știa deja. Era singură.

Aruncă o privire în dreapta și văzu că intrarea cortului era deschisă, fluturând ușor în vânt. Simți pe loc o ușoară iritare — de parcă Tom s-ar fi dus la toaletă și ar fi uitat să o închidă. Îl mai muștrulise pe tema asta. Nu era sperioasă de fel, dar nu erau singurii din camping și putea intra oricine peste ea. Nu se punea problema că un cort cu fermoarul închis ar fi oferit mare protecție în fața unui intrus hotărât — doar că nu-i plăcea ideea că ar putea vedea cineva în interiorul micului lor refugiu.

Melanie mai rămase așezată câteva minute — pândind vreun semn că Tom se apropie împleticit și repetând câteva înțepături blânde pentru întoarcerea lui —, dar afară se încăpățâna să domnească liniștea. Înjurând, renunță să mai aștepte, își trase blugii și își puse șlapii, după care se târi afară din cort.

Fusese o zi caldă de vară, dar când ieși din coconul ei se înfioră în răcoarea nopții. Adierea îi mângâia umerii și ceafa și, în timp ce se uita prin camping, își strânse în jur brațele pe care pielea se făcuse de găină. Mai devreme, toată zona fusese plină de viață — era prima perioadă mai lungă cu vreme bună și zeci de turiști lăsaseră în urmă Southamptonul ca să-și pună corturile în campingul ăsta din New Forest — dar acum era o liniște de mormânt. Nu se auzea decât foșnetul vântului și câte un sforăit mulțumit.

— Tom?

Chemarea ei blândă se pierdu în vânt. Unde *era*? De multe ori, când ieșea la baie noaptea, Tom fredona refrenul cântecelor de mai devreme care-i bubuiau în cap, dar în noaptea asta nu auzea nimic. Nici nu se vedea lumină în clădirea toaletelor.

— Tom? Ești acolo?

Mai tare de data asta — anxietatea învingând teama de a-i deranja pe ceilalți —, dar tot nu primi niciun răspuns. Oare Tom îi juca o farsă? Aștepta pe undeva să sară peste ea și s-o ia prin surprindere? Nu era stilul lui — în mod normal, la ora asta era complet rupt de lume —, dar ce altă explicație putea să existe?

— Dacă îți imaginezi că e amuzant...

Nu-i mai păsa cât de tare vorbește. Voia doar să-l găsească, să-i tragă o săpuneală și după aia să se întoarcă în cort.

Noaptea care fusese așa de plăcută devenea rapid dezagreabilă.

— Serios, Tom. Dacă ești acolo, dacă e vreun soi de farsă...

Îi tremura vocea și o cuprinseseră neliniștea și teama. Dacă *era* un joc, Tom i-ar fi pus deja capăt până acum, nu? Nu era nici crud, nici răutăcios. Era drăguț, iubitor, blând...

— Te rog, Tom. Mă sperii, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Unde ești?

Dar cuvintele se pierdură, stingându-se în noapte.

Se strecura prin beznă, atentă să nu facă niciun zgomot. Terenul era nefamiliar și trebuia să pășească prudent ca să evite vreun picior de pat, vreun scaun, vreun morman de haine aruncate. Își dădu brusc seama că-și ținea răsuflarea. O prostie, dar dacă reducea riscul să fie depistată, asta era. Era hotărâtă să scape nevătămată.

Helen se aplecă și-și luă de pe jos lenjeria, hainele și, în cele din urmă, costumul de motociclist, din piele. Țsta era cel mai greu de pus discret — era vechi și uzat în luptă, scârțâind zgomotos când îl trăgea pe ea. Dar bărbatul bine făcut care dormea liniștit într-un pat la câțiva metri de ea nu părea să bage de seamă. Oftând ușurată, Helen mai făcu vreo câțiva pași spre ușa dormitorului, punând mâna pe mâner.

— Jane?

Helen încremeni, apoi se întoarse încet.

— Am treabă la prima oră. Scuze...

Dacă-i ghici minciuna jalnică, Daniel nu dădu niciun semn. Își trecu mâna prin părul ciufulit și se uită fericit la ea, cu amintirile unei întâlniri agreabile încă proaspete în minte.

— Și... putem să repetăm și altă dată?

— Sigur că da.

Răspunsese prea repede, păruse neconvingătoare, ceea ce era o prostie, pentru că o parte din ea și-ar fi dorit să mai petreacă o noapte cu acest străin atrăgător. În ultima vreme situația fusese așa de agitată — ancheta asupra morții în acțiune a detectivului-sergent Sanderson și exonerarea ei ulterioară (după opinia lui Helen, nemeritată) —, încât i se păruse o eliberare să-și dea frâu liber o noapte. Îl cunoscuse pe Daniel la un club nou de pe Lime Street; i se păruse că era singura persoană de-acolo suficient de puternică și de curajoasă să-i ofere durerea după care tânjea. Sesiunea fusese intensă și o satisfăcuse, așa că nu fusese deloc surprinsă când plecaseră în grabă spre apartamentul lui. Nu fusese surprinsă nici de dorința ei de-a evada imediat ce întâlnirea se terminase, ceea ce era deprimant.

— Atunci îmi dai numărul tău...?

Întrebarea fusese rostită nonșalant, dar oare detectase o oarecare fermitate în spatele cererii lui? O dorință să nu fie tratat ca o jucărie de-o noapte? Helen șovăi înainte să răspundă. Nu era sigură că era dispusă și, în plus, dacă-i dădea datele personale, ar fi reieșit că mințise toată noaptea — despre trecut, despre job, despre nume...

— Jane?

Vocea lui blândă îi întrerupsese concentrarea, subliniindu-i nesinceritatea. Și dacă ar fi avut discuția în pat, dezbrăcați și în intimitate, poate că ar fi mărturisit, poate că s-ar fi lăsat *convinsă*. Dar acum era îmbrăcată în armura de luptă și pregătită de plecare.

— Ne vedem la club.

Daniel știa că era trimis la plimbare și, spre lauda lui, n-o trase de mânecă atunci când ieși din cameră.

Furioasă pe ea, Helen se îndepărtă cu pas tot mai grăbit. După ce-o făcuse, nu voia decât să-și găsească motocicletă și să se ducă acasă. Dar chiar în timp ce mergea pe coridor, o ajunseră din urmă îndoieli și întrebări familiare. Chiar dacă era ocupată și implicată în coordonarea Departamentului Cazuri Majore din Southampton, nu putea nega că se simțea singură. Avea nevoie de o eliberare, de companie, avea nevoie de *viață* ca să contracareze întunecimea care-o rodea pe dinăuntru și pe dinafară, dar de ce, atunci când i se ofereau, le alunga?

Ce era în neregulă cu ea?

De ce *fugea* întotdeauna?

Dădu buzna prin tufăriș, smulgând cu furie frunzele. Îl străbăteau valuri de durere când îi sfâșiau spinii pielea, dar mergea mai departe, năpustindu-se înainte orbește. Habar n-avea de unde venise, nici încotro se îndrepta; n-avea decât convingerea că trebuie să meargă mai departe.

Era îmbrăcat într-un șort și un tricou, dar chiar și hainele astea subțiri complotau să-l încurce, pentru că tufișurile cioturoase se agățau de țesătură, trăgându-l înapoi către pericol. Parcă în noaptea asta dușmanul lui era chiar pădurea, dar spaima îl împingea înainte și, adunându-și toată forța, se mai năpusti o dată în față, ieșind din frunzișul des pe pământ tare. Preț de o clipă, păru să i se deschidă în față drumul — oare vedea în beznă o cărare? — și profită cât putu, mărind pasul. Dar simți imediat un junghi care-l sili să se oprească brusc, cu o smucitură.

Avansase mult, dar își dădu pe neașteptate seama că nu-și mai putea lăsa deloc greutatea pe piciorul stâng. Aruncând o privire neliniștită în spate, Tom se aplecă să-și cerceteze talpa. Spre groaza lui, văzu un ghimpe mare, zimțat — cel puțin 2,5 centimetri — înfipt în talpă. Pielea era deja încrețită, roșie și umflată, iar din rana adâncă se

scurgea sânge. Fu cât pe ce să-i scape un geamăt de durere, dar îl înăbuși repede. Nu îndrăznea să scoată niciun sunet.

Scrâșni din dinți și prinse între degete vârful spinului. Numără în gând până la trei, apoi trase cu putere, scoțându-l cu totul. Încă un icnet de durere, urmat de un scurt val de ușurare, înainte să se facă din nou simțită durerea surdă și sâcâitoare. Putea să meargă? Putea să *alerge*? Părea imposibil, ținând cont de durerea care-i zvâcnea în talpă, dar trebuia să încerce.

Adăpostindu-se după o tufă de orz sălbatic, cercetă pădurea din jur. Era pe undeva, pe-acolo... întrebarea era unde. Fugea de zece minute, poate mai mult, iar următorul fusese în tot acest timp o prezență constantă, pe urmele lui. Din când în când, îl auzea — o rămurică ruptă, foșnetul unui tufiș. Alteori îl zărea — o siluetă înaltă și întunecată —, dar prezența i-o simțea cel mai tare — răuvoitoare, amenințătoare, neobosită.

Zări brusc mișcare în stânga lui. Tom se întoarse rapid... dar era doar un mic rozător care o zbughise deja. Întorcând privirea spre întunericul din fața lui, miji ochii, încercând să vadă în beznă vreo urmă a celui care-l urmărea. Dar nu se zărea nicăieri. Pădurea era tăcută.

O parte din el voia să creadă că totul nu era decât un vis urât, că în curând o să se trezească agitat și mahmur lângă Melanie. Știa totuși că era prea intens ca să fie doar un vis. Dar cum era posibil? Cum a putut să ajungă *aici*? Se dusesse la culcare destul de beat, lângă femeia pe care o iubea... și se trezise derutat și pe jumătate despuiat într-o parte necunoscută a pădurii, cu o siluetă întunecată și ascunsă de o glugă care-i comanda să fugă.

Respirând adânc, Tom încercă să se calmeze. Dacă era să supraviețuiască, trebuia să fie inteligent, să ia deciziile

corecte. Aruncă rapid o privire în jur — sperând să-l zărească pe urmăritor, dar și căutând o cale de scăpare. Vreun semn care să-i arate în ce parte să fugă. În urma lui era o potecă abia vizibilă, dar mai era și ceva care arăta ca o cărare, destul de aproape în dreapta.

Pe care s-o aleagă? Cum putea să se asigure că măcar *una dintre ele* o să-l ducă în siguranță, când habar n-avea unde se află? Nu se vedea nici urmă de camping, nicio locuință în apropiere, de fapt nicio urmă de viață omească. Putea fi măcar sigur că se află tot în New Forest?

Intră în panică și-și mută privirea de la o potecă la cealaltă. Fu copleșit brusc de nehotărâre, conștient cât l-ar fi costat alegerea greșită. Nu știa de ce era vânat, nici încotro s-o ia, nici ce fel de chinuri îl așteptau.

Nu știa decât că în noaptea asta îl urmărea moartea.

Un țipăt pătrunzător sfâșie aerul. Era strident, chinuit și înspăimântat, și Charlie se trezi cu o tresărire. Se ridică, însă organismul se străduia din greu să țină pasul cu creierul și se împletici, aproape căzând, spre ușă. O deschise și se năpusti pe holul întunecat, intrând în dormitorul Jessicăi.

Fetița era ridicată în șezut în pat, cu ochii mari de spaimă. Șocată, Charlie se duse la ea și strânse în brațe copilul de patru ani îngrozit.

— E în regulă, scumpo. A venit mama.

Un cot o nimeri pe Charlie în gât. Luată prin surprindere, icni, rămasă fără suflare, în timp ce fata i se zbătea în brațe.

— Nu, nu, nu... mormăi Jessica, părând hotărâtă să se lupte cu maică-sa.

— Jessie, eu sunt. Totul e în regulă...

Dar Charlie avea deja lacrimi în ochi. Șocul loviturii, amestecat cu un sentiment profund de neputință. Situația era departe de-a fi în regulă. Era a cincea noapte la rând când Jessica avea coșmaruri.

— E bine?

Era vocea lui Steve, încă buimac în timp ce venea spre ea în pijamaua lui lălâie. Charlie n-avea destulă încredere în ea ca să vorbească, așa că se mulțumi să clatine din cap. Steve se așeză lângă ele, punându-și brațele în jurul copilei terifiată. Ușor-ușor, agitația se potoli, ochii Jessicăi se făcură mici și în cele din urmă se lăsă întinsă la loc în pat.

— Acum vreau să dorm, mormăi ea, întorcându-le spațele.

Încă tremurând, Charlie îi trase pătura pe umeri și o înveli. Incredibil, Jessica dormea deja liniștită, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Charlie își simțea nervii tot întinși și rămase aplecată deasupra fetei, ca și cum s-ar fi așteptat s-o vadă sărind din nou.

— Haide la culcare.

O bătaie ușoară pe umăr, care o îndemna către ușă.

— E bine acum, insistă Steve cu blândețe. Hai să dormim și noi.

— Două minute.

Steve porni spre ușă. Charlie bănuia că-și înăbușise un oftat, îi era recunoscătoare. Nu putea face față niciunei critici în clipa asta — se simțea deja suficient de prost. În fiecare noapte era la fel — un episod de groază pură, apoi ore în șir de somn liniștit. Dimineța, Jessica nu-și aducea aminte ce se întâmplase peste noapte, nici vreo explicație despre ce o înspăimântase.

La serviciu, în scurte pauze, Charlie scotocise site-urile NHS și ghidurile pentru sănătatea familiei, încercând să găsească informații despre cauza tulburărilor nocturne ale Jessicăi. Dar îndrumările erau puține și departe de a fi liniștitoare — coșmarurile păreau să nu aibă cauze evidente, nici nu părea să existe vreo cale

sigură să scape de ele. La un moment dat, neprecizat, aveau să înceteze.

Charlie avea totuși niște bănuieli în legătură cu cauza. Jessica se apropia de sfârșitul primului an de școală și, deși inițial lucrurile merseseră bine, începuse de curând să se plângă și să încerce să se fofileze, susținând că e oboșită sau chiar bolnavă. Poate că fetița spunea adevărul — pentru un copil așa mic era extenuant să intre într-un program educațional încărcat —, dar Charlie nu putea să nu se întrebe dacă nu era mai mult de-atât. Să fi fost vreo problemă cu educatoarea, doamna Barnard, despre care toată lumea considera că e severă? Vreo problemă în prietenia cu un alt copil? Era posibil să fie hărțuită?

Ceasul de perete ticăia zgomotos. Charlie se uită la el și fu surprinsă să constate că stătea acolo de peste zece minute. Fără îndoială că Steve avea să fie iritat — deși o iubea și o susținea pe soția lui, o acuza întotdeauna că exagerează. Probabil că avea dreptate, ceea ce era enervant, dar Charlie nu se putea abține. Ar fi putut s-o mai țină un an acasă pe Jessica, dar hotărâseră că nu e cazul. În parte pentru că era un copil matur, care păruse pregătit pentru școală, dar și ca să le fie lor mai ușor cu serviciile. Făcuseră oare o greșeală? Încercând să îmbunătățească situația, ajunseseră oare s-o *înrăutățească*?

Jessica nu pomenise niciun fel de probleme la școală, așa încât maică-sa trebuia să ghicească motivele neliniștii ei. Pentru prima dată de când se născuse fetița, Charlie simțea că n-are nicio putere s-o ajute. Ceea ce însemna că probabil îi mai așteaptă multe alte nopți cu țipete chinuite. Coborând privirea spre copilul care dormea, Charlie se simți brusc copleșită de lacrimi, neliniște și temeri.

Rămase nemișcat, cuprins de spaimă. Urmăritorul era la doar câțiva pași de el.

Nehotărât, rămăsese ascuns la adăpostul tufișului de orz sălbatic, fără să ia în seamă înțepăturile insistente ale spinilor. Cercetase în continuare pădurea întunecată și tot șovăise în ce direcție s-o ia, până când silueta neagră apăruse pe neașteptate din beznă, venind direct spre el. Instinctiv, Tom se ghemuise, încercând să se facă mai mic. Însă urmăritorul înainta cu pas hotărât către el.

Tom aproape că voia să închidă ochii, dar știa și că trebuia să-i țină deschiși. Trebuia să știe dacă a fost zărit. Așa că-și ținu privirea ațintită asupra lui, găsindu-l și apoi pierzându-l printre copaci. Se apropia, tot mai masiv, ca un personaj dintr-un coșmar grotesc.

Când ajunsese la tufiș, silueta se opri. Lui Tom îi venea să țipe și să urle, să-și răcnească spaima și panica, dar reuși să-și controleze groaza. Își ținea deja respirația de mai mult de-un minut — simțea încordarea plămânilor și era disperat să scoată aerul din piept. Dar buzele îi rămăseră lipite, nărilor nemișcate, temându-se să scoată fie și cel

mai neînsemnat sunet. Dacă îl descoperea acum, n-avea nicio speranță așa cum era prins în capcana tufișului.

Trecură zece secunde. Apoi încă zece. După aceea silueta se întoarse, privindu-l direct în ochi. Tom se pregăti pentru un răcnet victorios, pentru un salt brusc către el, dar, spre surprinderea lui, urmăritorul plecă mai departe, îndepărtându-se de tufiș și căutându-și prada prin pădure. Amețit de ușurare, Tom își mai ținu răsuflarea câteva secunde, apoi expiră, eliberând aerul încet și fără zgomot.

Mai numără în gând încă un minut, privind silueta care dispărea în pădure, apoi se ridică încet în picioare. Aruncă priviri precaute în jur și apoi se lăsă pe piciorul stâng. Îl înjunghie, dar înăbuși durerea. Dacă era să scape din încercarea asta, trebuia să se miște rapid.

Se îndreptă către poteca abia vizibilă pe care o zărise mai devreme. Poate că ieșea luna de după nori, poate că se învățase el cu bezna — oricum, acum vedea mult mai bine pe unde merge. Spre marea lui ușurare, poteca devenea tot mai vizibilă, o parcurse împiedicat, pe jumătate alergând, pe jumătate șchiopătând. Inexplicabil, îi venea să râdă și simțea cum amenință să erupă de optimism și ușurare. Alungând gândul nebunesc, merse mai departe cu pas alert, cu grijă să evite spinii căzuți și vizuinile de iepuri de pe potecă.

Înainta susținut, mărinind distanța dintre el și urmăritor, dar încetini. Cărarea, care până aici păruse destul de vizibilă, dispărea brusc. Începu să transpire și se uită în stânga și-n dreapta. Nimic, nimic, nimic...

Închise și deschise ochii, străduindu-se să-și înăbușe panica, și încercă din nou. Iar de data asta zări ceva în stânga. Nu era o potecă bine definită, dar părea să fie un

fel de continuare a celei pe care se afla. Tufișurile fuseseră culcate la pământ, câteva flori strivite...

Porni mai departe, urmând cât de aproape putea traseul noii poteci. O pierdu, șovăi, apoi o regăsi. Și tot așa — fuga lui, care fusese rapidă până aici, începea să șovăie. Iar acum pierdu din nou poteca.

— Rahat, rahat, rahat...

Vorbi în șoaptă, sperând să-și domolească inima care bătea nebunește. Însă îl copleșea spaima, dându-i o durere de cap și făcându-i brațele și picioarele să tremure. Trebuia să existe o cale de scăpare. Trebuia să existe o cale...

Disperat, cercetă împrejurimile. Acolo, în stânga, se vedea altă cărare? În realitate, nu voia să se îndrepte în direcția aia, dar ce altă soluție avea? Să se împleticească prin tufe și măcăciș, să sperie sălbăticiunile și să atragă atenția? Chiar în timp ce se gândea la asta, un fazan zbură de lângă el, scoțând țipete răgușite.

Asta-l ajută să se hotărască și făcu un salt către potecă. Nu-i mai păsa de durerea din talpă; fugea cât îl țineau picioarele pe cărarea bătătorită. Da, așa mai mergea. Asta era o cărare cum se cuvine, care avea să-l ducă în siguranță, înapoi la viața normală, înapoi la iubita lui, Melanie...

Cu fiecare pas, mărea ritmul, împins de adrenalină. Avea să fie în regulă, avea să scape. Și după aceea o să poată înțelege coșmarul ăsta. Tot ce-avea de făcut era să meargă mai departe.

Coti, așteptându-se să vadă că poteca se lărgeste, o luminiță care sclipea printre copaci, ceva. Însă fu oprit brusc de un tufiș mare de orz sălbatic. Clătinându-se un pic, se uită la el. Părea familiar și da, avea o pată grăitoare de sânge sub el. Era același tufiș sub care se adăpostise mai devreme. Alergase într-un cerc larg.

Auzi în spate o crenguță ruptă. Cu inima în gât, se întoarce. Știa ce-o să vadă, dar imaginea tot îl lăsa fără suflare. Silueta cu glugă era la doar 5 metri de el, tăindu-i calea.

— Te rog... N-am făcut nimic...

Urmăritorul lui făcu un pas în față. Apoi încă unul. Și în timpul ăsta, luna ieși din nori, aruncându-și razele asupra vânătorului, care se opri lângă pradă.

— Cine ești? Ce *vrei* de la mine?

Tom țipase, dar silueta nu reacționase. Mijind ochii, Tom se strădui să-i vadă chipul, să înțeleagă ce fel de rău avea în față, dar nu putea distinge niciun fel de trăsături omenești sub glugă.

Doar beznă.

Vântul îi lovea trupul în timp ce gonia vuind pe drum. Era o senzație plăcută, care-i făcea sângele să se miște mai repede și o umplea de energie pentru ziua care-o aștepta. Aplecată peste Kawasaki, Helen simțea cum se binedispune. Fusesse o noapte agitată, dar o nouă zi părea întotdeauna să aducă noi speranțe.

Coti pe Southern Road, derapă cu grație spre stânga, lovind indicatoarele și intrând în parcare pentru biciclete. Era devreme și Southampton Central nu se trezise încă la viață, ceea ce-i dădea posibilitatea să aleagă dintre cele vreo 10–12 locuri de parcare rezervate pentru pasageri singuri. Parcă elegant, opri motorul și propti cricul lateral.

Își scoase casca și își descheie combinezonul din piele. Apoi își luă telefonul și geanta și se întoarse către clădirea impunătoare din travertin și granit care se ridica în fața ei. În timpul ăsta, pe lângă ea trecu o altă motocicletă, oprindu-se cu câteva locuri mai încolo. Curioasă, Helen șovăi. Nu recunoștea nici motocicleta, nici motociclistul, ceea ce îi trezea bănuieli. În perioada asta, cu măsuri sporite de securitate, orice părea neobișnuit merita investigat.